

Току си хортували това, край тѣхъ минувала една лисица.

И човѣкътъ рекълъ:

„Е, хайде да повикаме тази лисица да ни присяди—ако рече да ме изядешъ, нека ти бжде простено!“

Повикали лисицата. Орачътъ ѝ разказалъ всичко: какъ бѣгалъ вълкътъ, какъ той го избавилъ и какво иска да го стори сега. А лисицата казала:

„Пада ти се да те изяде.—Ами я влѣзни, кумче вълче, въ човала, да видимъ, какъ е била работата“.

Вълкътъ влѣзълъ въ човала, та да разбере лисицата по-добрѣ работата и да ги присяди. А тя рекла на орача:

„Е, земи сега та прѣвържи човала, както е билъ“.

Той го прѣвързалъ.

„А сега земи онова дърво, па удряй отгорѣ, щомъ добро се не познава“.

Човѣкътъ грабналъ дървото и пухъ отукъ, пухъ оттамъ, додѣто го смазалъ отъ бой.

